

FEDERICO MOCCIA

HARMADSZOR IS TE

FEDERICO MOCCIA

HARMADSZOR IS
TE

CICERÓ

*Fiamnak, szívbéli barátomnak,
aki mindennap megajándékoz
mindazokkal az emlékekkel, melyeket már elfelejtettem.*

*Gyönyörűséges lányomnak,
Aki arra ösztönöz, hogy nevessek a boldogságtól.*

.

*„Szeretem az,
amikor a másik boldogságát fontosabbnak tartod a tiédnél.”*
H. Jackson Brown

1.

„Szeretlek, Elen’, akkor is, ha reménytelen!” A kis firka rezignáltan virít a kapu egyik deszkáján. Elmosolyodom; ki tudja, Elena talán meggondolta magát, de én ezt már nem tudhatom, így aztán megilletődve lépek be a villába. Csendben besétálok abba a bizonyos szobába, és azon a bizonyos ablakon kinézek a tengerre. Minden az enyém, a sziklákig nyújtózó terasz, a lekerekített lépcsőfokok, a kék és sárga csempével borított külső zuhanyzók, kézzel festett citromokkal, a hatalmas ablak előtt álló márványasztal, mely visszatukrözi a horizontot. Néhány lázadó hullám, mely még nem szokta meg a jelenlétemet, vagy talán pont azért, hogy megünnepelje az érkezésemet, a szikláknak csapódik, melyekre a ház épült, a meredek tengerpart legszebb pontján. A nap éppen lemenőben, utolsó sugaraival vörösre festi a falakat a hátam mögött meg a nappaliban. Pontosan úgy, mint azon a bizonyos napon, immár kilenc éve.

– Meggondolta magát? Mégsem akarja megvenni a házat? – A tulajdonos kérdő pillantást vet rám. Aztán derűs nyugalommal széttárja a karját. – Maga dönt, csinál, amit akar, végül is maga fizet. Mindenesetre, ha elbizonytalanodott volna, hadd figyelmeztessem, hogy visszalépés esetén a foglaló dupláját kell fizetnie, ha nem akarja beleásni magát egy hosszadalmas perbe, amiből, a kóromat tekintve, én már sosem fogok pénzt látni.

Rávigyorgok. Az öregúr élénkebb, mint egy kisfiú. Összevonja a szemöldökét.

– Persze, ha maga elég furfangos, nem siet. Engem biztosan legyőz, de a fiaimmal vagy az unokáimmal már nem lesz könnyű dolga! Még akkor sem, ha Olaszországban tényleg ennyi ideig elhúzódhat egy per!

Tompa, fáradt köhögés jön rá, mely arra kényszeríti, hogy lehunyja a szemét, és abbahagyja az utolsó római szenátorokat is megszegyenítő, vádaskodó szónoklatát. Aztán hátát egy vászonfotelnek támasztva megpróbálja összeszedni magát, a szemét dörzsöli, majd újból kinyitja.

– De maga meg akarja venni ezt a házat, igaz?

Leülök mellé, és magam elé húzom a papírokat. Egymás után minden oldalt aláírok anélkül, hogy elolvassam. Az ügyvédem már amúgy is mindent átnézett. Végül az utolsó oldalt is aláírom.

– Szóval megveszi?

– Igen, nem gondoltam meg magam, pontosan ezt a házat akartam...

Az öregúr összegyűjti a lapokat, és átadja a bizalmasának.

– Meg kell mondjam az igazat. Kevesebért is odaadtam volna.

– Én is megmondom magának az igazat: akár a dupláját is megadtam volna érte.

– Nem hiszem el, csak azért mondja...

– Magára bízom, higgyen, amit gondol – mosolygok rá.

A tulaj végül felkel, egy antik fabútorhoz lép, kinyitja, majd kivesz a hűtőből egy üveg pezsgőt. Kicsit vacakol vele, aztán kitérő örömmel és elégedettséggel kibontja. Megtölt két pezsgőspoharat.

– Tényleg megadta volna a dupláját is?

– Igen.

– Nem csak azért mondta, hogy bosszantson?

– Miért tettem volna? Maga szimpatikus nekem, még remek pezsgővel is megkínál – emelem fel a poharat. – Ráadásul tökéletesen behűtve, pont, ahogyan szeretem. Nem, sosem akarnám magát felbosszantani.

– Mmm...

A tulaj felém emeli a poharát, majd az égre.

– Mondtam az ügyvédemnek, hogy kérhetnénk többet is.

Vállat vonok, és nem szólok semmit, főleg arról a tízezer euróról, amit az ügyvédje kapott, hogy meggyőzze, fogadja el az ajánlatomat. Érzem magamon az aggódó pillantását, ki tudja, mire gondol. Aztán megrázza a fejét, és elégedetten elmosolyodik.

– Jó üzletet kötöttünk, meg vagyok elégedve... Koccintsunk a boldogságra, amit ez a villa nyújt! – Határozottan és elszántan a szájához emeli a poharat, és egy szuszra ledönti a tartalmát. – Áruljon el nekem valamit! Hogyan tudta lefoglalni a házat, amint meghirdettem?

- Ismeri a Viniciót, az emelkedő végén lévő boltot...?
  - Persze, hogyan.
  - Hát, mondjuk úgy, hogy a tulajdonosa régi jó barátom...
  - Régóta akar házat venni a közelben?
  - Nem, azt akartam tudni, mikor adja el maga a sajátját.
  - Pont ezt? Ezt, és semmi más?
  - Csakis ezt. Ez a villa az enyém kellett hogy legyen.
- És egy pillanat alatt a múltban találok magam.

Babi és én szeretjük egymást. Aznap a tengerhez mentek az egész osztállyal, megünnepelni, hogy már csak száz nap van hátra az iskolából. Észreveszi, ahogy megérkezem a motorral, és élem szalad azzal a mosolyával, ami minden árnyat eloszlat körülöttem. A háta mögé lépek, előveszem a kék kendőt, amit elloptam tőle, és bekötöm a szemét. Aztán felül mögém a motorra, szorosan átölel, és Tiziano Ferro zenéjével a fülünkben végighajtunk az Aurelia úton, egészen a Feniglia homokpartjáig, az ezüstösen csillogó tenger és a sötétzöld bokrok mentén, egészen a sziklákon álló házig. Leállítom a motort, leszálok, és egy pillanat alatt kitalálok, hogyan jutunk be. Már bent is vagyunk, Babi álmainak házában sétálgatunk; hihetetlennek tűnik, mintha újra lát-nám saját magamat, ahogy fogom a kezét, miközben bekötött szemmel áll a naplemente csendjében – csak a tenger lélegzését hallgatjuk, és szavaink visszhangoznak az üres szobákban.

- *Step, hol vagy? Ne hagyj itt egyedül! Félek...*
- Erre megint megfogom a kezét, mire picit összerezzen.*
- *Én vagyok az...*
- Felismer, elengedi magát, és nyugodtabbnak tűnik.*
- *Durva, hogy te mi mindenbe bele tudsz rángatni...*
- *Remélem is!*

– Hülye! – Még mindig ott a kendő a szemén, és a levegőbe csapkod, de végül csak megtalálja a vállamat, és lekever nekem egyet.

– Jaj! Nagyot tudsz ütni, ha akarsz!

– De még mekkorát... Szóval úgy értettem, durva, hogy itt vagyok. Úgy jöttünk be a házba, hogy betörtük az üveget, és én képes vagyok mindezt végigcsinálni veled, szó nélkül, vita nélkül, ráadásul még csak nem is látok semmit, szóval teljesen meg kell bíznom benned...

– Hát nem csodálatos dolog egészen megbízni egy másik emberben...? Teljesen a kezébe helyezni az életedet, rábízni minden lehetséges bizonytalanságot és kétséget, pontosan úgy, ahogy most te rám bízod magad? Szerintem ez a legszebb dolog a világon.

– És te? Te is ennyire megbízol bennem?

Egy pillanatig hallgatok, az arcát nézem, a kendő alatt rejtőző szemét. Látom, ahogy elengedi a kezem, és ott marad a semmi közepén, talán csalódott, hogy nem válaszoltam. Mozdulatlanul, függetlenül, magányosan áll. Elhatározom, hogy megnyílok előtte.

– Igen, én is így érzek. Én is teljesen megbízom benned. És ez gyönyörű.

– Mire gondol? Látom, nagyon elkalandozott, térjen vissza kö-zénk, na, örüljön! Hiszen most vette meg álmai házát, nem igaz?

– Igaza van, csak magával ragadott a múlt, egy édes emlék. Azok a merész kijelentések jutottak eszembe, amiket az ember néha, szenvedélytől ittasan megkockáztat. Nem tudom, miért, de egy képtelen gondolat ötlött fel bennem. Mintha már megéltém volna ezt a pillanatot.

– Ja, igen, egy déjá vu! Velem is gyakran előfordul. – Átkarol, és az ablakhoz lép velem. – Nézze, milyen gyönyörű most a tenger!

Igent motyogok, de valójában nem értem, mit akar ezzel mondani, sem azt, hogy miért vont félre.

A pamutszerű hajából áradó erős illat elkábít. Vajon én is ilyen leszek egyszer, ha megöregszem? Én is így fogok ringatózni járás közben? Ilyen határozatlan, bizonytalan léptekkel? Nekem is így fog reszketni a kezem, mint az övé, miközben ki tudja, milyen rejtélyes üzeneteket mutat nekem?

– Tessék, nézze, a villát már úgyis megvette! Látja azokat a lépcsőfokokat, amik a tengerhez vezetnek?

– Igen.

– Na, azon jöttek fel egyszer régebben. Kicsit veszélyes, mert előfordul, hogy idegenek feljönnek a tenger felől, erre vigyázniuk kell, ha úgy döntenek, hogy ideköltöznek – közli ravaszul, mint aki eddig direkt elhallgatta ezt a tényt.

– De ki jött fel a tenger felől?

– Azt hiszem, egy fiatal párocska, de lehet, hogy többen is voltak. Betörték egy ablakot, bejárták a házat, mindent tönkretettek, sőt, ráadásul még az ágyamat is meggyalázták! Vértoltok voltak rajta. Valami állatot áldozhattak, vagy a lány még szűz volt! – És gúnyosan nevetni kezd a saját szavain, míg végül olyan röhögésben tör ki, amivel már túl messzire megy. Aztán folytatja. – Vizes fürdőköpenyeket találtam, jól kiszórakozták magukat, még egy üveg pezsgőt is megittak, amit a hűtőben hagytam, ráadásul ékszereket, ezüstöt loptak el, és más értékes tárgyakat, összesen ötvenezer euró értékben... Szerencsére biztosítva voltam! – Büszkén rám néz.

– Tudja, kedves Marinelli úr, talán jobban tette volna, ha megspórolja magának, hogy mindezt elmondja nekem.

– Miért? – Kíváncsian pillant rám, meglepetten, megrökönyödve a szavaimon, talán kissé ingerülten is. – Most megijedt?

– Nem, hanem mert hazudik. Nem a tenger felől jöttek, az üveg pezsgőt otthonról hozták, egyáltalán semmit sem vittek el, az egyetlen kár, amit okoztak, az az ablak, ott... – megmutatom neki – ...ott, az ajtónál.

– Hogy meri kétségbe vonni a szavaimat? Kinek hiszi magát?

– Én? Senkinek, csak egy szerelmes fiúnak. Több mint kilenc évvel ezelőtt bejöttem ebbe a házba, ittam a saját pezsgőmből, és szeretkeztem a barátnőmmel. De nem vagyok tolvaj, és nem loptam el magától semmit. Ja, igen, kölcsönvettünk két fürdőköpenyt...

És felrémlik bennem Babi képe, miközben azzal szórakozunk, hogy neveket találunk ki a fürdőköpenyekre hímezett kezdőbetűkkel, A-val és S-sel. Egymással versengtünk, ki tud furább nevet

mondani, majd végül az Amarildo és a Sigfrida nevek mellett döntöttünk, majd otthagytuk őket a sziklákon.

– Á, szóval maga volt?

– Igen, de tudja, mi a helyzet? Csak maga meg én tudunk róla, a házat pedig már eladta nekem.

2.

Valamivel korábban, egy átlagos napon.

Giuliana, a titkárnőm, ma is, mint mindennap, a határidőnaplóval a kezében követ, amibe a legfontosabb tennivalókat írja.

– Hadd emlékeztessen, hogy fél óra múlva lesz egy értekezlet Pratiban, a Rete tévécsatornánál a műsorvásárlásokról, aztán pedig De Girolamival ebédel. – Észreveszi, hogy ez a név nem mond nekem semmit, és a segítségemre siet. – Az a szerző, aki a görög tévének dolgozik.

– Ja, igen, mondja le! Mégsem szerződünk velük, jobb ajánlatot kaptunk Lengyelországból.

– És mit mondjak neki? Biztosan megkérdezi...

– Ne mondjon semmit!

– De Girolami már egy hónapja szeretne időpontot kapni magától, és most, hogy végre kapott, biztosan nem hagyja szó nélkül, ha csak úgy elhajtjuk.

Csendben vár valamiféle válaszra, de nincs semmilyen jó megoldásom. Se Girolami számára, és még kevésbé a titkárnőm számára.

– Az ebéd kiiktatva, mi van még mára?

– Egy megbeszélés a Dear stúdióban, aztán 18 órakor egy fontos kiállítás, a lelkemre kötötte, hogy figyelmeztessen, nehogy lemaradjon róla! – Giuliana átnyújtja a meghívót, és megforgatom a kezemben. *Balthus, Villa Medici*.

– Ki küldte a meghívót?

– A kezembe adták, maga az egyetlen címzett.

Nincs semmi ráírva, se pecsét, se aláírás, se kísérőlevél. A szokásos kiállításmegnyitó esemény lehet, amilyeneket Tiziana Forti szervez, vagy rosszabb esetben Giorgia Giacomini, tele kritikusok-

kal, fura, túlságosan bekölnizett és átszabott nőkkal, de egyben producerekkel, tévécsatornák és műsorok igazgatóival is, akikkel érdemes üzletelni, főleg egy olyan városban, mint Róma.

– Egyáltalán nem emlékszem erre a kiállításra. Biztos benne?

– Igen, hiszen maga mondta, még meg is kérdeztem: „Van valami különleges feljegyeznivaló?” És maga, mint mindig, egyszerűen annyit mondott: „Igen, hogy el kell mennem erre a kiállításra”.

Zsebre vágom a meghívót, majd magamhoz veszem a fekete bőrtáskát, benne a különböző tévés műsortervekkel, amiket be akarok mutatni a Rete értekezletén.

– Bármilyen van, a mobilomon megtalál.

Azzal kilépek a szobából. Giuliana utánam néz.

Számomra az a kiállítás csak a nap utolsó programja. Ő viszont ötszáz eurót tesz zsebre ezért az apró füllentésért. Ahogy kiteszem a lábam az ajtón, elmosolyodik. Ami ezután történik, már nem az ő gondolja. Nem is tudja, mekkorát téved mindkét téren.

3.

Belépek a hetedik emeleti nagy tárgyalóterembe, ahol az igazgató és a többiek már várnak rám.

– Jó napot, Stefano! Kérem, foglaljon helyet! – Azzal a terem közepére ültet. – Elfogad egy kávét?

– Szívesen.

Rögtön beüt egy számot az asztal szélén lévő fekete telefonba, és megrendeli.

– Örülök, hogy láthatom... nagyon is! – Az asztal másik végén ülő főszerkesztőre pillant, majd visszafordul hozzám, és hozzáteszi: – Ugyanis megnyertem a fogadást, egy kétfős ebédet vagy vacsorát. A kolléga nem hitte, hogy eljön ma hozzánk.

A főszerkesztő rám néz, de nem mosolyog. Csendben játszik tovább szörnyen hosszú körmeivel. Azt beszélük erről a Mastrovardiról, hogy valami befolyásos politikus helyezte ide, aki másnapra meghalt, és ezt a szép ajándékot hagyta a vállalatra: egy ugyanannyira haszontalan, mint amennyire balos főszerkesztőt. Sasorrú, a bőre

sárgás, mintha úgy maradt volna valami gyerekkori sárgaság után, és ha mindez nem lenne elég, a felmenői sírások voltak. Ki tudja, ez talán csak városi legenda, mindenesetre az őt ide helyező politikus, Di Copio temetésén Mastrovardira szinte rá sem lehetett ismerni sűrke, kétsoros zakójában. A legapróbb részletekig gondoskodott a ceremóniáról, nem törődve a költségekkel, már csak azért sem, mert állítólag nem is voltak.

Végre megérkezik a kávé.

– Cukrot parancsol?

– Nem, köszönöm, keserűn szeretem.

A sasorrú főszerkesztő csak ekkor mosolyodik el, minden különösebb ok nélkül. Visszamosolygok rá.

– Ne félj, az ebédre vagy vacsorára úgysem téged visz, hanem inkább valamelyik bájos hölgyet, akikkel az újságokban látom. – Vidáman az igazgatóra pillantok, akinek lelohad a mosolya. Folytatom: – Nincs abban semmi rossz, nem igaz? Hiszen csak munka.

A főszerkesztő arcáról lefagy a mosoly, és másik két kolléga arcáról is, akik elől ülnek. Mindenki félti a posztját, tekintve, hogy néhány hónap múlva kerül sor az új kinevezésekre, és úgy tűnik, az igazgató marad, de körülötte állítólag nagy változásokra lehet számítani.

– Szóval, mi a véleményük? Megújítjuk a szerződést a szülőkről és gyerekekről szóló műsorra? A jogok két hónap múlva lejárnak, és már kaptam is egy ajánlatot a Medinewstól. – Előhúzok a táskámból egy fekete mappát, és csukva az asztal közepére helyezem. – Úgy tűnik, sokkal jobban megy, mint az *Áll az alku*, és sokakat átvonz a konkurencia riportmagazinjától. Érthető, hogy jó ajánlatot kaptam rá, nem gondolják? De én itt szeretnék maradni. Tetszik nekem ez a hely... és tetszik, ahogy maguk a műsort készítik.

Háromszor lassan, határozottan rácsapok a dossziéra, hogy még jobban érzékeltessem a fontosságát a tévécsatorna számára, és főleg, hogy hangsúlyozzam, milyen súlyos hiba lenne elveszíteniük.

– Blöfföl.

A sasorrú, sárgás bőrű, őszes főszerkesztő, aki olajos haját hátranyalva és a füle mögött lesimítva hordja, elmosolyodik.

Visszamosolygok rá.

– Talán. Talán nem. Mindenesetre húsz százalékkal többet kérek érte, mint tavaly, a jogok átengedéséért és minden rész után.

Az igazgató felvonja a szemöldökét.

– Ez rendkívül soknak tűnik, különösen manapság, és tekintve, hogy eddig is jó árat fizettünk érte...

– Ez igaz. De ha nem érne el ilyen eredményeket, nem akarnák folytatni, nem válaszolnának a hívásaimra, és mindig ugyanazokat a kifogásokat hallgathatnám az ügyeletes titkárnőtől. – A semmi-be meredek.

Ez a hülye, hozzá nem értő igazgató, akit szintén valami politikus ültethetett ide, több mint egy hónapig nem fogadott. Kénytelen voltam felhívni egy barátom barátját, hogy szóljon rá, és fogadjon.

Ha valaki lettem a tévé világában, azt csak a szívósságomnak köszönhetem, a jó műsorötletek iránti szimatomnak és a bennem élő dühnek. Minden évben szép bevétel van a műsorokból, melyeket megveszek a MIPCOM és Cannes piacán, adaptálom az olasz piacra, és eladom, amennyiért tudom. Van egy kis irodám közvetlenül a RAI-tévészékház mögött, két titkárnőm és egy csapat fiatal szerkesztőm, akik az én útmutatásaim szerint dolgoznak.

– Blöfföl. Nincsen semmilyen ajánlata a Medinewstől.

Egészen más arckifejezést öltök. Megint ráütök a bőrmappámra, már csak kétszer, de erősebben.

– Rendben. Akkor legyen így: ha ebben itt nincs ajánlat a Medianewstől, elfogadom a tavalyi árat... Ha viszont van ajánlat, akkor a műsorformátumért a mappában szereplő árat kapom, plusz ezer eurót.

Egy másik fiatal főszerkesztő, akinek a haja legalább olyan sötét és kusza, mint a kreatív ötletei, amelyek sosem voltak, viszont egy ismert újságíró az apja, aki elsüllyedt volna szégyenében a fia ostoba kérdésének hallatán, zavartan kérdi:

– De ha tényleg igaz a Medianews ajánlata, miért nem megy oda? Csak azért a plusz ezer euróért?

Felnevet, amivel megmutatja, mekkora idióta is valójában.

Körbenézek – mindenki nevet, kivéve az igazgatót. Szemügyre veszem a berendezést, a motorokat, utazásokat, szigeteket ábrázoló szép fényképeket, néhány modern kis vasszobrot, egy képet Marilynról, egyet Marlon Brandóról, egy ki tudja, hol szerzett serleget, a néhány könyvet fiatal vagy éltesebb íróktól, akik kizárólag abban a reményben adományozták neki a könyveiket, hogy bejuthatnak a tévébe, vagy legalább ismertebbé válhatnak. Tekintetem találkozik az igazgatóéval.

– Szép terem. – Aztán megpillantom az asztalán a játék vízpisztolyt, amivel, láttam már néha, a táncosnőket spricceli, és olyankor mintha ő lenne a legvidámabb gyerek a földön. De ezt természetesen megtartom magamnak. – Tényleg szép terem.

Az igazgató felderül. – Köszönöm.

Aztán újra elkomolyodik, és a fiatal, ostoba főszerkesztőnek elmagyarázza a tényállást:

– Ha valóban létezik a Medinews ajánlata, az magasabb is lehet, mint a húsz százalék, amit tőlünk kért. De mi könnyedén A kategóriába sorolhatjuk a terméket az Olasz Szerzők és Kiadók Társaságánál, így több pénzt kereshet a jogokkal, ha nálunk marad, már csak azért is, mert mi éjjel-nappal ismétljük, a 4-es és az 5-ös csatornán, meg a nyári adásokban is, amíg ott nem használnák ennyit a terméket... – A főszerkesztő közbe szeretne szólni, de az igazgató folytatja: – Az ezer euró csak arra való, hogy hülyét csináljon belőlünk.

– Feltéve, hogy létezik az ajánlat... – szól közbe a sárgaságos.
– És én azt mondom, hogy nem. Megéri megnézni.

Eszembe jutnak a régi pókerezős esték Luconénál, Pollóval, Bunnyval, Hookkal meg a többiekkel, amikor hajnalig játszottunk, röhögtünk, szívtunk, persze csak sima cigi, legalábbis én, söröztünk és rumoztunk. Pollo mindig azt üvöltötte: – Bazzeg, Step, tudtam, hogy mindent viszel! – És az öklével csapkodta az asztalt. Lucone erre mindig bepöccent: – Hagyd már abba, még betöröd nekem! – És akkor Pollo táncra perdült, magával rángatta Schellót is, és ivott, mint a legboldogabb játékosok, mintha ő nyerte volna a kört. Pollo...

– Szóval te így látatlanban eljátshanád a lehetőséget, hogy a húszszázalékos emelésnél maradjunk, azzal, hogy megnézed az ajánlatot...

A sárga bőrű főszerkesztő mozdulatlanul, meggyőződéssel mosolyog.

– Ha van ajánlata a Medinewstól. De én biztosra veszem, hogy nincsen semmije.

Elszántan néz engem, még csak nem is mosolyog, egyszerűen csak magabiztos, és szórakoztatja, hogy szerinte mennyire le fogok égni. Mosolyogva nézek vissza rá, és az iránta érzett ösztönös ellenszenvem ellenére úgy teszek, mintha szimpatizálnék vele, amíg meg nem látom, hogy elsápad az igazgató következő felvetésére.

– Annyira biztos vagy ebben, hogy a csatorna pénzén kívül feltennéd rá a saját pozíciódat is?

A főszerkesztő meginog, de csak egy pillanatra. Rám néz, és úgy dönt, tartja a tétet.

– Igen, nincs ajánlata a Medinewstól.

Mosolyogva az igazgató elé tolom a dossziét, aki kíváncsiságában azon nyomban újra a vízipisztolyos kislíúvá válik. Kézbe veszi, megforgatja, hogy levegye róla a gumit, de megállítom.

– Ha van ajánlat, ez lesz a maguk ajánlata, plusz ezer euró.

– Ha nincs, akkor pedig marad a tavalyi ár... – fejezi be a sárga képű főszerkesztő, a kócos hajúval egyetértésben.

– Igen, igen, persze! – Az igazgató felé nyújtom a kezem, míg a másikat a dosszié tartom, és várom, hogy szentesítse az egyezséget, mielőtt kinyitná.

– Igen, persze, megegyeztünk. – Erősen megszorítja a kezemet. Aztán finoman átnyújtom a dossziét.

Szinte eksztázisban tépi le róla a gumit, kiveszi a lapokat, lerakja az asztalra, és úgy tűnik, elégedetten konstatálja, hogy benne van a Medinews ajánlata. Talán ő sem rokonszenvez a sárgaságos főszerkesztővel, és csak az alkalomra várt, hogy megszabadulhasson tőle.

– De hát ez a duplája annak, amit mi fizettünk!

– Plusz ezer euró – teszem hozzá vigyorogva.

– És megelégedett volna 20 százalékkal?

– Igen, persze, nem tudtam, hogy ilyen, szinte isteni segítséget kapok – nézek a sárga képű főszerkesztőre. Már nem mosolyog, hátradől a székén, mely már nem sokáig marad az övé. – Igen, mindenképpen magukkal akartam leszerződni. Pontosan azért, amit maga is kifejtett. Tizenöt százalékos emelést is elfogadtam volna.

Pollóra gondolok, aki ököllel ütötte volna azt az előkelő tárgyalóasztalt, aztán tánkra perdült volna. És én is vele.

– Szép kis fogadás volt, igaz, Step?

– Igen, de a lényeg, hogy megszabadultunk attól a sárga képű balektól!